

sorssal küzdő utódai iránt, hogy azokat hajlandók voltak elődeik már elaludt és közbirtokká vált jogaikba visszahelyezni.

E törekvés ellenei azonban bár nem tagadták meg a kegyeletnek méltányos voltát, de a törvény vissza nem ható erejét tartván szemök előtt azt felelték, hogy ily intézkedés a törvénynek fennebb jelzett főelvét sértene, több század előtt elhalt írók műveit a közbirtokból kivenné csak azért, hogy azok ismét magán kezekbe jussanak.

Erre ismét azt felelték a másik részről, hogy az írók és művészek családjainak örökségek egy részébe javasolt visszahelyezése tulajdonkép csak magánérdekekbe vág, melyek a közjó címében keresnek menedéket; hogy ily visszahelyezés csak reményeket semmit meg; egyéb iránt ők a szerzett jogoknak akarnak érvényt nyújtani, és nem esnek azért a törvények vissza nem hatásának elméletével ellenkezésbe, ha azokat illő határaik közé visszahelyezik.

Végre győzött az első nézet, az t. i. hogy a bevégzett tényeken változás ne történjék. Főleg pedig annak megfontolása folytán, hogy ha a könyvkereskedők, minden classikusoknak tekinthető munkáért, melyeket évenként újabb és újabb kiadásokban hirdettetnek; előleges kamatfizetésre kötelezhetnének, kiadásaikat megszorítani, és ennél fogva azok árát felemelni kényszerülnének; továbbá: hogy legalább egy ideig veszélyes verseny lépne be a külföldi piacokkal, és oly hirdetésekkel kellene küzdeni, melyek az évi kamatokkal még nem volnának terhelve. Daczára azonban mindezeknek, a bizottság talán ellent nem állott volna az indokok erejének, ha előre feltehetné, hogy azon figyelemre méltó érdekek, s oly érzékeny helyzetek, milyenek végett ezen indítvány tétetett, egykoron védelem és oltalom nélkül lehetnének; a bizottság azon gondolattal nyugtatta meg magát, hogy ezután Franciaországban a közönségnek nagy kezdeményezése és a fejedelemnek bőkezűsége egy lángelmű férfinak, kinek munkái az ország dicsőségét s hírét előmozdították, utónemzedékét a nyomornak zsákmányul esni soha többé nem engedendi.

Dr. S. J.

A bíróságoknak,

különösen a felelbiteli törvényszékeknek szervezésénél figyelembe veendő mozzanatokról*).

A törvénykezésnek általában, különösen a polgárinak célja: a pontos, azaz: a peres tárgy állásával és törvényekkel megegyező, s emellett lehetőleg gyors és olcsó jogszolgáltatás. A pontos jogszolgáltatás leginkább függ a bíróban megkivántató és a pontos jogszolgáltatásnál nélkülözhetetlen értelmi és akaratbeli kellékektől; mint: alapos jogtudomány, részrehajlatlan jogérzet és függetlenség.

Eme tulajdonoknál fogva megleendő a bíróban a lehetőség, a peresügynek jogossága vagy jogtalanságáról véleményre, minden tekintélynek mellőztével saját meggyőződése szerint jutni, s azt, mit jogosnak ismert, minden félelem, tartózkodás és mellékérdékrei tekintet nélkül, mint olyat ki is mondani.

A lehetőleg gyors és olcsó jogszolgáltatás, azaz: hogy a peres ügyek az illető feleknek legkevesebb idő- és pénzvesztésével döntessenek el, leginkább a bíróságoknak mikénti szervezésétől, különösen azoknak számától, az államban aránylagos felosztásától, azok illetőségének megállapításától, egymáshoz viszonyítól s alárendeltségétől, és a bírói személyzetnek számától függ.

*) Olvastatott a magy. tudom. akademiának 1868-iki május 4-kén tartott ülésében.

Megjegyzendő itt azonban, hogy a pontos, gyors és olcsó jogszolgáltatás csak úgy remélhető, ha mind a bíróságokban megvan a kellő tulajdonok, mind pedig a bíróságok czélszerűleg vannak szervezve, és hogy az egy vagy más részbeni hiány akadályozni fogja a törvénykezésnek végcélját; mert kellő tulajdonokkal felruházott bírák nélkül pontos, a bíróságoknak czélszerű szervezete nélkül pedig gyors és olcsó jogszolgáltatás lehetetlen. — Az állam is csak úgy felel meg e részbeni hivatásának, ha nemcsak jogtudós, lelkiismeretes, független bíróról gondoskodik, hanem a bíróságokat egyszerűen akként szervezi, hogy minden perlekedő fél legkevesebb idő- és pénzvesztés mellett a bíróságokhoz folyamodhassék és azoknak közbejárását igénybe vehesse.

Melyek az eszközök és módok a végre, hogy a bíróságokban megkivántató tulajdonokkal ellátott egyének elegendő számmal legyenek, azt előadni nem a jelen értekezésnek tárgya. Erről én röviden az 1865-iki sürgönynek 206-ik és 207-ik, és a Jogtudományi Közlöny 1867-iki folyamának 16-ik és 17-ik számaiban nyilatkoztam. — Jelenben a bírósági szervezetre vonatkozó némely észrevételeket szándékozom előadni, és különösen felemlíteni ama mozzanatokot, melyek a *felelbiteli törvényszékeknek* felállításánál és szervezésénél figyelembe veendő és döntők is, a mennyiben azt ohajtjuk, hogy a felelbiteli törvényszékek a jogszolgáltatás kérésbevonhatlan céljának megfeleljenek.

I. A bíróságoknak szervezésénél egyik főmozzanatot a *népesség száma és a földterület kiterjedése* képezi. 1) a népesség száma: a mennyiben egyébként hasonló viszonyokat, mik a pereknek számára befolyással bírnak, feltételezve, a pereknek száma a népesség számával aránylag szaporodik vagy kevesbül; tehát, hogy a bíróságok az előforduló ügyeknek elintézésére nézve elegendő számmal legyenek, azoknak számát a népesség számához aránylagosan nagyobbítani vagy kisebbíteni kell.

2) A földterület kiterjedése: miszerint annak a bíróságok közt úgy kell felosztatnia, hogy azok az illetőségek alá tartozó felektől ne igen távol essenek, s így a hozzájuk folyamodhatóság lehető legkisebb idő- és pénzvesztés mellett eszközölhető legyen.

A bíróságoknak szervezésénél a népesség számára és a földterület kiterjedésére akként kell figyelmeztetni, hogy a bíróságoknak felállításánál a népesség számát és a földterület kiterjedését illetőleg bizonyos középszám állapítassék meg, és kisebb számú népesség részére is, ha az talán nagyobb területen elszórtan lakik, állitassék fel bíróság; valamint ellenben, ha a népesség száma egy kisebb területen feltűnően nagyobb, akkor ennek részére több bíróság, vagy több személyből álló egy bíróság állitassék fel.

Érdemes itt megemlíteni, mikép nyilatkoznak a bíróságok és a népesség közötti arányról az írók. *Feder* „Grundzüge einer volksthümlich deutschen Gerichts-Verfassung.“ Offenburg. 1862. című munkájában a 18, 53, 59 és 100-ik lapon, 15,000-nyi népesség számára kíván 1 egyes bíróságot, 100,000-nyi népesség számára 1 első folyamodási törvényszéket és 500,000-nyi népesség számára 1 felelbiteli törvényszéket, *Reibnitz* 6000 lélekre kíván 1 egyes bíróságot, 60—70,000-re 1 hat tagból álló első folyamodási bíróságot. *Borneman* 15,000-nyi népességre kíván 3 bíróból álló törvényszéket. *Engelhard* pedig 100,000-nyire 1 első folyamodási törvényszéket. *L. Mittermaier* „Der gemeine deutsche bürgerliche Process in Vergleichung etc. 2-er Beitrag, 2-te Aufl.“ Bonn 1827. 18, 19 és 32-ik l. *Mittermaier* úgy nyilatkozik, hogy 60, egész 80,000-nyi népesség számára

állítani fel I törvényszéket hátrányos, mert a távolság akadályul fog szolgálni a polgári jogszolgáltatásban a feleknek nagy költsége, a tanúk kihallgatása a szemle teljesítése körül, a nehezített birói eljárás miatt és különösen a büntető jogszolgáltatásban, hol a sikeres bíraskodhatás miatt gyakran a büntett helyén rögtöni eljárás szükséges. L. Staatslexikon XII-ik köt. 43-ik lap „Organisation der Gerichte“ czim alatt *Mittermaier* 40,000 lakosnak kíván egy társasbiróságot, ha azonban a lakosság nagyobb területen elszórva van, akkor 20,000 lakosnak egy társasbiróságot. L. „Der gem. deutsche bürgerl. Process II. 20-ik l. *Arnold* nyugalmazott főtörvényszéki elnök: „Die Umgestaltung des Civilprocesses in Deutschland.“ Nürnberg 1863. 174-ik l. ott is, hol egyféle törvényhozás érvényes egy felebbviteli törvényszék számára fél millió népeiséget soknak mond, ha a bírától nem egyedül gépi, hanem tudományosan alapos munkát kívánunk¹⁾ s hogy honi irót is említsek; *Halmosy Endre* „Tervezet törvénykezésünk rendezéséhez.“ Pesten 1867. a 14 ik l. 30—40,000 lakos számára kíván egy járásbiróságot.

Figyelmet érdemel az 1815-ki június 8-án kelt német szövetségi aktának 12-ik czikke, melyszerint ott, hol 150,000 lakos számára volt felebbviteli törvényszék, az meghagyatott; ott pedig, hol ily törvényszék nem létezett, rendeltetett, hogy 300,000-nyi népesség számára egy felebbviteli törvényszék állitassék fel.

II. A bíróságok szervezésénél figyelembe veendő mozzanat az elintézendő ügyeknek száma és minősége; az ügyeknek száma a bíróságoknak és bírának számára van befolyással és pedig egyenes arányban; azoknak minősége pedig befolyással bír a birói személyek minőségére, képességére, a mint t. i. az előforduló ügyek olyak lehetnek, hogy azoknak alapos eldöntése különös ismereteket kíván meg, mint például: az urbéri-, a bányavagy kereskedelmi ügyek.

A közös természetű ügyek között is vannak olyak, melyek ugyszólván mindennapiak, egyszerűbb társadalmi viszonyokból erednek, és kisebb érték körül forognak; de vannak olyak is, melyek ritkábban fordulnak elő, bonyolodottabb viszonyokból és tényekből származnak, és nagyobb értékre vonatkoznak.

Az előbbieket elintézésére több egyének alkalmazhatók, minthogy azok a mindennapi eseményeknek ismeretén felül mélyebb jogtudományt alig igényelnek, és a természeti ész és közgyakorlat fonalán is elintézhetők. Ily mindennapi csekélyebb és egyszerűbb ügyeknek elintézésére czélszerűnek látszik helybeli bíróságokat állítani fel, mihez helyben lakó, a helybeli viszonyokat, szokásokat ismerő és a természettől már jobb felfogással ellátott műveltebb egyének volnának alkalmazhatók. — Ily ügyeknek elintézése végett a helybeli bíróságok ajánlhatók azért is, mert azok gyors elintézést igényelnek, s azokat, távolabb eső bíróságokhoz utasítani annyi volna, mint az ily mindennapi ügyektől a birói elintézést megtagadni, mert a sértett fél inkább fogja — ámbár keservesen — tűrni a jogtalanságot, mintsem hogy a bírósághoz folyamodás által magának idő- és költségvesztést okozzon.

Az utóbbiak elintézése végett, mert azok kevesebb számmal jönnek elő, bonyolodottabb viszonyokból erednek, és nagyobb értékre vonatkoznak, tehát nagyobb élet- és jogtudomány-ismeretet, az okozható kár miatt

¹⁾ *Arnold* szerint a Rajnán inneni Bajorországban 65, Wölderndorf-Waradein szerint körülbelül 57 különféle jog érvényes. *Arnold* idézett munk. 57-ik l. Wölderndorf-Waradein: das Wesentliche des französ. Civilprocesses. Nördlingen 1848. 19-ik l. — *Feder* id. munk. 14-ik l. 14-féle törvényt számít fel, mi még Bädenben nem régen érvényes volt. Érdekes volna tudni, hogy bizonyos tárgyakra vonatkozólag hányféle szokás, vagy helyhatósági szabály létez Magyarországon.

nagyobb óvatosságot igényelnek, kevesebb számmal állítandók fel a bíróságok, részint azért, hogy azok elegendőképp elfoglalva legyenek, részint pedig azért, hogy azokhoz kellő életismerettel és jogtudománnyal bíró egyének alkalmaztathassanak. — De ez ügyeket illetőleg is tekinteni kell arra, hogy a bíróságok kellő arányban és távolságban felállítva legyenek, és hogy az illető bírósághoz folyamodhatóság a peres félnek időben és pénzben nagyobb kárt ne okozzon, mint a pernek kedvező eldöntéséből reá háromolható haszon. Mert mielőtt valaki pert kezdjen, bizonyosan fontolára veendi, vajjon a per megnyeréséből remélhető haszon felér-e a perből származható idő- és költségvesztéssel, nem is említve a belső nyugtalanságot s aggodalmat, mi a pernek folyamával összekapcsolva lenni szokott; s ha azt látandja, hogy a perköltség és idővesztéséből reá több hátrány fog háramlani, mint a pernek megnyeréséből hasznot remélhet, akkor hajlandóbb leendő jogos követeléséről lemondani, mintsem a bíróságot igénybe venni; mi azonban csak az állam rendeltetésével, és különösen a törvénykezés czéljával ellenkező hiányos bírósági szervezetnek és eljárásnak leendő szomorító tanúsága.

A különös ismereteket igénylő bíróságok szakképzett egyénekből állítandók össze, s akkép helyezendők el, hogy az előforduló ügyeknek pontos, gyors és olcsó elintézése hátrányt ne szenvedjen.

Vannak a pereken kívül még mindennap magát előadható ügyek és eljárások, melyek a nagyobb kár, és jogtalanság elmellőzése tekintetéből a bíróságnak gyors közbenjárását kívánják meg, melyekre a bírósági szervezésnél kellő figyelemmel lenni a jogos és czélszerű törvénykezésnek egy főkövetelménye.

A népességnek és az elintézendő ügyeknek száma, nemcsak az első folyamodási, hanem a felebbviteli bíróságok szervezésénél is bír befolyással; de miután a peres felek az első bíróság által hozott ítéletben gyakran és különösen akkor, ha az első folyamodási bíróságoknál a pereknek jogos elintézésére megkivántató kellekekkel ellátott, s ennél fogva a peres feleknek bizalmával bíró bírák alkalmaztatnak, megnyugosznak, s ennek folytán a népességgel aránylag kevesebb per jut a felebbviteli bírósághoz, mint az elsőnél elintéztetett: lehet a felebbviteli bíróságoknak illetőségét nagyobb számu népességre és földterületre kiterjeszteni. — De itt is úgy kell eljárni, hogy a pernek a felebbviteli bíróság előtti vizsgálata által okozandó idő- és pénzvesztés ne legyen a felebbezés jogos használatától elijesztő ok; s ebből következik, hogy e felebbviteli bíróságokat a törvénykezés czéljához, t. i. a gyors és olcsó jogszolgáltatáshoz alkalmazottan felállítani és szervezni, az államban mellözhetlen jogkivánat (postulatum).

A törvénykezésnek czélja, a gyors és olcsó jogszolgáltatás megkivánja azt is, hogy a bíróságnak bizonyos, állandó helyisége, s az itt mindig feltalálható legyen. A gyors és olcsó jogszolgáltatás lehetetlen ott, hol a bíróságnak bizonyos, állandó helyisége nincsen, s ez okból a rögtöni elintézést igénylő ügyeknél azonnal fel nem található; még bajosabb az ügyefogyottaknak állapota ott, hol valami bírósági cselekvénynek végbevételére több birói személynek együtt működése kivántatik, s azok, mert egymástól távol laknak, vagy hivatalosan különféle helyeken működnek, együtt nem található.

A bizonyos állandó bírósági helyiséget továbbá megkivánja a bíróságnál nélkülözhetlen személyzetnek, mint az ígató, kiadó és irattári hivatalnokoknak közreműködése is.

Miután a gyors és olcsó jogszolgáltatást tekintve, a bíróságoknak állandó helyei kijelölve, s azoknak illetősége, egymáshoz viszonya s alárendeltsége meg

vannak határozva, szükséges különösen a társas bíróságnál működendő *biráknak számát* megállapítani, minél döntő érveléssel bir az elintézendő ügyeknek száma, mindig figyelemmel arra, hogy a jogszolgáltatás pontos, lehetőleg gyors és olcsó legyen.

Itt meg kell még jegyezni, hogy a bírósági személyzetnek száma a bíróságoknak számával *megfordított arányban* szokott lenni; hol t. i. a bíróságok különösen a testületiek kevesebbek, ott, az ügyek ugyanamaz állandó számát feltételezve, a bírósági tagoknak száma nagyobb, hol pedig a bíróságok számosabbak, ott a bírák és segédjeik kisebb számmal lehetnek. Például: ha oly területen és népességnél, melynél az elintézendő ügyek száma évenként 10,000, csak egy bíróság van, szükséges, hogy a bírák száma e bíróságnál nagyobb legyen, mint volna egy-egy bíróságnál akkor, ha ugyanama területen és népességnél két vagy három bíróság állítatnék fel; mert az utóbbi esetekben az ügyek elintézésére szükségelt bírák száma két vagy három bíróság közt lenne felosztva. Miután tehát a jogszolgáltatás célját tekintve a bírának megkívántató száma alig változhatik, akár működjenek azok egy vagy több törvényszéknél, és tagadhatlan, miszerint a felek kevesebb idő és pénzvesztéssel szorgalmazhatják ügyeiket, ha a bíróságok több számmal és kellőleg felosztva vannak: ezek is a mellett harcolnak, hogy a bíróságoknak száma lehetőleg szaporitassék.

A jogszolgáltatásnak célját tehát és a peres feleknek javát tekintve, egyedül, a bíróságokat minél nagyobb számmal felállítani, a népesség közt aránylag felosztani, minél nagyobb bírói és segédszemélyzettel, valamint szükséges helyiséggel ellátni kell. (Folyt köv.).

CSACSKÓ IMRE.

Budapesti ügyvédi egyesület.

Az egyesületnek „váltó-, kereskedelmi ügy tengerészeti és nemzetközi magánjogi” szakosztálya f. é. május 19-én tartott ülést, melyben az egyesületi választmány felhívása és a rendes ülés idevágó határozata folytán, mindenekelőtt a szakosztályoknak a költségvetés és könyvszükségletek megállapítása tekintetében kiküldendő *együttes* bizottmányába, a második szakosztály részéről tagoknak Dr. Szontágh Kálmán és Dr. Apáthy István választottak meg. Ezután Külley Ede urnak „az anyagi váltójog iránti reformjavaslat” című érdekes munkájának a szerző kívánatához képest leendő beható megbirálására egy bizottmányt küldetett ki, melynek tagjaivá Dr. Hlovik Adolf, Dr. Szontágh Kálmán, Dr. Siegmund Vilmos és Dr. Apáthy István lettek felkiáltás útján kijelölve; mire a már a múlt ülésben felolvasott és alább következő „munkálkodási javaslat” vétetett tüzetes tárgyalás alá.

Bizottsági javaslat.

A budapesti ügyvédi egyesület „váltó- és kereskedelmi ügy tengerészeti és nemzetközi magánjogi” szakosztálya munkálkodásának állandó tárgyai, nemkülönben ezen szakosztály legközelebbi teendői iránt.

Alapszabályaink 1. §-a szerint a „budapesti ügyvédi egyesület” egyik és pedig eminens célja; az ügyvédi testület tudományos képzettségének előmozdítása, a jog és államtani ismeretek fejlesztésén és terjesztésén, különösen a hazai törvénykezés terén felmerült jogkérdések fejtegetésén, a törvénykezési hiányok feletti véleményezésén, a célszerűeknek mutatózó javaslatok törvényszabta módon és helyeken előterjesztési s ekkép egyesületi közreműködés a hazai jogélet egységes fejlesztése és javítására.

Az „ügyvédi egyesületnek” a most érintett §-ban körvonaltudományos céljából önként következik az egyes szakosztályok célja és munkásságának iránya; a II. szakosztálynak tehát céljául és feladatául kell tekinteni a váltó- és kereskedelmi, egy a tengerészeti és nemzetközi magánjog fejlesztésére általában, különösen pedig hazánkat illetőleg közreműködni, a mit sikertelen csak úgy érhet el, ha a magánjog imént érintett ágaiiban úgy *belföldön* mint *külföldön* tapasztalható tudományos határait, a bel- és külföldi törvényhozási mozzanatokat éber

figyelemmel kíséri, e részbeni tapasztalatait megállapított nézeteket általában a nagy közönséggel, különösen pedig a törvényhozás és jogszolgáltatás factorával kellő uton megismerteti, a jogszolgáltatás terén tapasztalt hiányokat és visszaéléseket a *részrehajlatlanság egész szigorával* feltünteti, amazok pótlása végett javaslatokat adván, emezek megszüntetését pedig kellő helyen kérelmezvén.

Ezekből folyólag a szakosztály működésének állandó tárgyait képezik:

1. A váltó- és kereskedelmi, egy tengerészeti és nemzetközi magánjogot tárgyazó *új munkák* megjelenéséről jelentéstétel és ily munkák *általános ismertetése*;
2. a magánjog fentebbi ágait tárgyazó nevezetesebb bel- és külföldi munkák *részletes ismeretése*;
3. ilyen tartalmu tudományos munkák feletti *bírálatok*;
4. a hazai és külföldi törvényhozásoknak a magánjog érintett ágait tárgyazó *mozzanatait* ismertetni;
5. az anyagi és alaki váltójogot, továbbá a kereskedelmi, tengerészeti és nemzetközi magánjogot tárgyazó bel- és külföldi *törvények, törvényjavaslatok és hatósági rendeletek megvitatása*;
6. az ide vágó hazai törvényekben mutatkozó *hiányok* pótlására szolgáló javaslatok;
7. a váltó- és kereskedelmi üzletek tekintetében a hazai és más kereskedelmi piacokon divó *szokások* — utencek — *gyűjtése és ismertetése*;
8. a külföldi váltó- és kereskedelmi *bíróságok* és azok *szervezetének* ismertetése;
9. *bírói ítéletek* és érdekes *jogi esetek* közlése és megvitatása;
10. *jogi kérdések* felvétele és megvitatása, és végre
11. a hazai bíróságok eljárásában tapasztalt *szabálytalanságok* megszüntetésére vonatkozó kérelmezések és javaslatok.

A szakosztály állandó működésének meghatározásánál alulirott bizottságot egyedül azon szándok vezérli, hogy a szakosztály *folytonos* működésének mintegy meghatározott és biztosított tárgyai legyenek, s általán a szakosztálynak *szakadatlan* munkásságra alkalom nyújtassék; ugyanazért míg egyrészt a szakosztály összműködését a fentebb elsorolt teendőkkel kimerítettnek egyáltalán *nem* tekinti, másrészt az ajánlott tervvel a magánjognak a szakosztály körébe vágó ágait tárgyazó egyéb önálló indítványokat kizárni *nem* kívánta.

A mi az ajánlott tervezet gyakorlati kivételét s a szándékolt működés tetteles foganatosítását illeti — azt alulirott bizottság tekintettel a működése körébe vonandó tárgyak természetére, akként véli legezelszerűben elérhetni:

a) ha az 1. pont alatti teendővel két *állandó előadó* bizottmányt meg, ennek feladatául tétetik, hogy e szakosztály körébe tartozó bel- és külföldi új munkák felől koronként a szakosztálynak jelentést tegyen; ekként e szakosztály tagjai bizonyíthatnak arra, hogy a bel- és külföldi irodalom termékeivel legalább *általánosan* ideje korán megismerkednek.

b) ha a 6., 7. és 11. pont alatti teendőkre nézve külön *állandó bizottságok* neveztetnek ki, oly utasítással, hogy a tapasztalt hiányok a felmerült szabálytalanságok és visszaélések tekintetében, és pedig az első pótlása az utóbbiak megszüntetése végett *pro re nata* indítványokat tegyenek, a mi által azonban a szakosztály egyik tagja sem zárhatná ki attól, hogy e részben bármikor önálló indítványt tehessen.

c) A 2, 3, 4, 5, 8, 9 és 10. pont alatti teendőket sem *időhöz*, sem *személyekhez* kötni *nem* lehetvén, azok egy és anynyiban fogják a szakosztály munkájának tárgyait képezni, a mint és a mennyiben e szakosztály egyes tagjai által felkaroltatván, önkéntes jelentkezés alapján koronkénti tárgyalás alá kerülnek.

A mi a szakosztály által legközelebb foganatba veendő munkálkodást illeti, mielőtt a bizottság az elébe tűzött feladat e részének megoldásába bocsájtkoznék, szükségesnek tartja azon indokokat, melyek az alábbi javaslat tételért birták, röviden következőkben összefoglalni.

1. Miután egy egész törvényjavaslatnak kidolgozása, vagy ennek részletes fölvizsgálása is oly hosszú és kizárólag e célnak szentelt időt kívánna, a mennyivel sem szakosztályunk, sem a rendes vagy közgyűlés nem rendelkezik: *szakosztályunk feladata nem lehet tökéletes és szervezeten törvényjavaslatokat alkotni, hanem eleget tesz feladatának, ha a magánjognak körébe vágó ágait illetőleg elvek megvizsgálásával és felállításával foglalkozik.*